

Der kan efter § 70 fastsættes regler om, fra hvilket tidspunkt allerede eksisterende virksomheder skal søge autorisation eller godkendelse.

Til § 38.

Bestemmelsen i § 38, stk. 1, dækker de samme emner, som omhandles i § 5 i den gældende lov.

Den vigtigste bestemmelse i denne paragraf er følgende:

„§ 5. Lokaler, hvori der drives nogen art af virksomhed, som i henhold til § 4, stk. 1, kræver anmeldelse og godkendelse, skal være rummelige og lyse, forsynet med hensigtsmæssige indretninger til luftfornyelse og have let adgang til vand af god beskaffenhed samt være sikret mod rotter og mus. Gulv, vægge og tag skal være tætte og skal ligesom borde, hylder og alt andet inventar være af en sådan beskaffenhed, at de med lethed kan gøres rene. Bestemmelsen medfører ingen ændring i de for de enkelte arter af virksomheder gældende love eller i henhold til lov udfærdigede bestemmelser.

Stk. 2. Sådanne lokaler må ikke stå i umiddelbar forbindelse med soverum og heller ikke med andre beboelsesrum, medmindre der mellem disse og vedkommende lokale findes en tætsluttende dør, der skal holdes lukket. Lokalerne må ikke indrettes således i forhold til latrin, pissoir, stald, svinesti, mødding, ildelugtende oplag og lignende, at der kan opstå ulemper i sundhedsmæssig henseende.

Stk. 3. Lokalerne skal holdes rene og i god orden, og der må ikke uden sundhedskommissionens tilladelse gøres anden brug af dem end den, hvortil de er indrettet, ligesom de ikke må benyttes til opbevaring af varer, som kan meddele levnedsmidlerne generende lugt eller smag, eller i øvrigt benyttes til formål, der kan medføre eller fremskynde, at levnedsmidlerne bliver fordærvet eller på anden måde utjenlige til at fortares.

Stk. 4. Opfylder lokalerne ikke disse betingelser, kan sundhedskommissionen påbyde, at virksomheden skal ophøre, indtil lokalerne er bragt i overensstemmelse med de nævnte betingelser.“

Efter den svenske lov forstås ved levnedsmiddellokale et sådant lokale eller andet rum i bygning eller transportmiddel, som er bestemt til hovedsagelig at anvendes til vedvarende behandling af levnedsmidler, og dertil hørende birum, som bruges i forbindelse med sådan behandling eller i øvrigt kan være af hygiejnisk betydning for denne. I Sverige fastsættes bestemmelser om levnedsmiddellokaler af kongen eller den myndighed, kongen bestemmer.

Lidt mere konkrete bestemmelser er fastsat i svensk livsmedelskungaløse af 5. november 1971

(SFS 1971:807), men reglerne lader ane, at det altid er den konkrete vurdering, der er den afgørende.

Bestemmelsen i § 38, stk. 1, tilgodeser muligheden for opstilling af generelle krav til virksomheder, der skal autoriseres eller godkendes. Mange af de bestemmelser, der i givet fald fastsættes, må blive ret selvfølge, og det må antages, at de generelle krav kun kan angå visse hovedprincipper, muligvis svarende til den nugældende lovs § 5, stk. 1-3. På den anden side vil arten af de varer, der tilvirkes, være bestemmende for mange detaljer, og de generelle bestemmelser må derfor suppleres med særlige vilkår, der stilles til den enkelte virksomhed.

Fra erhvervsorganisationernes side ønsker man ofte opstillet generelle krav til virksomheders indretning m. v., som kan lægges til grund ved projektering af nye virksomheder. Lidt ældre virksomheder uden udvidelsesmuligheder og i ældre ejendomme, der kun med store ofre kan moderniseres, kan imidlertid ofte kun videreføres, hvis man accepterer konkrete vurderinger af muligheden for at opretholde de hygiejniske minimumskrav.

Den gældende lov indeholder i § 7 følgende bestemmelse:

„Kar, redskaber, maskiner, indpakningsmateriale, flasker, dåser, glas, krukker og anden emballage, som forefindes i de i § 6, stk. 1, nævnte lokaler m. v., eller som i øvrigt kommer i berøring med levnedsmidler, der er bestemt til salg, skal være af sådant materiale og sådan beskaffenhed samt i en sådan tilstand, at levnedsmidlerne ikke kan forurennes eller skades derved. De nærmere regler herom fastsættes af indenrigsministeren efter forhandling med ministeren for handel, industri og søfart.“

Den svenske lov indeholder i § 9 følgende regel:

For at hindre skadelig indvirkning på levnedsmidler kan kongen, eller den myndighed kongen bestemmer, meddele forskrifter om anvendelse af varer, stoffer eller materiel ved behandling („handtering“) af levnedsmidler.

Det tyske lovforslag giver ministeren en meget generelt formuleret bemyndigelse til at sikre levnedsmidler en upåklagelig beskaffenhed gennem produktionsled og frem til forbrugeren.

Den foreslåede bestemmelse i § 38, stk. 2, giver den fornødne hjemmel til at fastsætte regler om de samme forhold, som omhandles i nugældende lovs § 7. Der er næppe grund til at fastslå så selvfølge regler, som angivet i § 7 i den gældende lov. Hvis levnedsmidlerne skades, er det forbudt at forhandle dem efter forslaget § 12.

Bestemmelsen i stk. 2 giver endvidere mulighed for at gennemføre krav om typegodkendelse af emballage, maskiner m. v. Sådanne regler findes i